ÜLKÜnet
kün tuğ bolgıl kök kurıkan

Serdengeçti

Allaha, Millete, Vatana Koşanların Dergisi

*** Hakka Tapar - Halkı Tutar ***

İçindekiler

İsyan Ahlâkı:

İnsanlığın gerçek hürriyet âbideleri darağaçlarıdır

İmansızlar Saltanatı:

25 yıldır laiklik ve kıyafet inkılâbı arkasında oynanan oyunlar.. Vatanı din ve iman kuvveti mi kurtardı, C. H. P. nin 6 oku mu?

H. Suphiye Soruyoruz:

Açtığınız Ocak, Türk Ocağı mı, Ekalliyetler Ocağı mı?

Türkiye Kızıl Alevler İçinde!..

Fabrikaları dinamitleyenler, binaları ateşe verenler nihayet bayrağımızı da kirlettiler.

Sarıköy Mahşeri!..

Yunusun mezarı başında kopan kıyamet. Vadileri dolduran insanlar.

Hadisler ve Mevlânadan Parçalar!..

«Haksızlık karşısında susan, dilsiz şeytandır.»

Şehvetnameler!..

Bu sefer de ilim perdesi arkasında yapılan edepsizlikleri takdim ediyoruz.

Anayasayı Nasıl Çiğnediler!..

Anayasamızı yedi yerinden delik deşik ettiler.

Teferruat Medeniyeti:

Kimimiz ülülü bir pantolonun, kimimiz kolalı bir yakanın esiriyiz. Kime hizmet ediyoruz?

Şiirler:

Yıldönümü — Serdengeçtilerin marşı — Yunusun yollarında — Kubba inkılâp — Devrimize kaside v.s.

Gülüne Hakikatler:

— Demokrasi dediğun, Cumhuriyet sevdağun — B. Çörnezlerinin resmigeçidi — Din İşleri Başkanımızla Başpapaz — Şehzadeler, Şefzadeler — Azrail Partisi — Kaplan - Pars — Namustan korkan cemiyet — Hamdullah Suphi yüzde kaç Türk gibi konuştu — Korkunç bir mukayese. — V.s.

Yıl: 3 1949 Mayıs Sayı: 6

www.ulkunet.com

İmansızlar Saltanatı

Hep biliriz: Lâiklik bidayette C. H. P. umdelerinden biri idi. Sonradan taraftarlarının gayretiyle anayasaya ithal edildi; ve putperestlerin «tabû» dokunulmazları arasına karıştı. Bu suretle din ve iman düşmanlarının elinde eğilmez, kırılmaz bir kılınç haline getirildi.

«Misakı Milli ruhu» ve onun mümessilleri, Birinci Büyük Millet Meclisindeki milli mücadele kahramanları, Anadolunun öz evlâtları, İttihat ve Terakki komitecilerinin, Selânik dönmelerinin hışmına uğradılar. Atıldılar, asıldılar, kesildiler... Nice nice ahlâk, fazilet timsali insanlar, meçhul şahıslar tarafından gece yataklarından alınarak yine meçhul bir semte götürüldüler... Darağaçlarında can verdiler.

Dahiliye Vekilinden, şark yaylalarındaki bir çobanın, bir keçisini daki sovan bakperest halkçı Anadolu çocukları «Biz, padişahları başımızdan niçin attık! Şimdi onların yerine paşalar mı geçmek istiyor?» diye kükreyen Hüseyin Avniler, fazilet timsali Mehmet Akifler, kayıtsız şartsız milletin hâkimiyetini temsil eden civanmert insanlar, Meclisten tardolundular.

Artık bundan sonra B. M. Meclisinin çatısı altında toplananlar, halkın vekili değil, Ankaradakilerin vekili idi. Meb'us değil, mahpustular.

Milli mücadeleyi başaran, Birinci Büyük Millet Meclisinin tarihi, zabıtları, ciltler tutar. Ondan sonra toplanan Meclislerin tarihini bir tek cümlede toplamak kabil!... Bravo sesleri... Alkışlar, oy birliği ile kararlar... Hangi kanunu milletin tasvibine sunarak çıkardılar?!.

Hangi kanun milletin gerçek mümessilleri olan adamların elinden geçti?!.

Lâiklik ve kıyafet inkılâbı perdesi arkasında yapmadık rezalet bırakmadılar!. Allahımızla aramıza dahi girdiler. Bucaklarımıza, rüyalarımıza bile karıştılar. Ellerinden gelse kalplerimizin atışına da karışacaklar, onu da kontrolları altına alacaklardı. Kadınlarımızın, kızlarımızın örtülerini, sokak ortalarında zorla, cebren yırttılar.

Irzımıza, namusumuzu payimâl ettiler!.

Ankara caddelerinde şunun bunun karısını zorla, cebren otomobiline alarak, Bakanlık otomobilini seyyar bir kârhane gibi kullanan ırz ve namus düşmanı bir vekilin, Dahiliye Vekilinin, gönderdiği genç inkılâpçı idare adamları (!) başlarından aldıkları ilhamla vilâyetlerde, kazalarda, nahiyelerde aynı şeni hareketleri yapıyorlar, milletin namusu ile oynuyorlardı.

Hiç unutmam: Bizim kazada da buna benzer hâdiseler olmuştu.

Genç bir kaymakam, kadınların, kızların çarşaflarını kendi eliyle yırtmağa başlamıştı. Bir gün yine sokak arasında genç bir kızın örtüsünü aç bir köpek gibi paramparça etmiş, kızcağıza:

«— Bak, bütün güzelliğin meydana çıktı..» diyerek sulanmıştı.

Sonradan zıppırın ve havarda meşrep bir adam olduğu anlaşıldı... Hainin kaldırmak istediği örtü, tesettür değil, başka şeydi!..

Bunları gören bir ihtiyar kadın: «Oğlum ne günlere kaldık? Ben seferberlikte iki oğlumu cepheye neden göndermiştim? Irzımız, namusumuz için değil mi?.» diyor ve ağlıyordu.

Diğer orta yaşlı bir adam da, Kafkasta, Çanakkalede, Millî Mücadelede aldığı yaraları göstererek:

«— Her şeye razıyız. İsterlerse canımızı da veririz. Ambarımızda 4 kile zahirem var, onu da alsınlar.. Fakat ırzımıza, namusumuza saldırmasınlar, dinimize imanımıza karışmasınlar...» diyordu.

Gazi ve şehitler ocağı Anadolunun kara bağrına, onun harimi ismetine uzanan bu hoyrat eller kırılmalıydı. Kırılmadı!. Çünkü herkes sindirilmişti. Bir müdahale eden olsa, mürteci, irtica hortluyor, yaygaraları basılır, bu bahane ile ne kadar maneviyat adamı varsa meçhul insanlar tarafından bir semti meçhule sürülürdü. Asrî kadın, medenî kadın, modernlik gibi 20 inci asrın sihirli kalemlerinin arkasına sığınan, imanlarını Paris sokaklarında satan bir sürü dalkavuk gazeteci de bu hareketleri desteklediler.

Karargâhlarını Babıâlide kuran bu İttihat ve Terakki artıkları, bu saray döküntüleri, bu paşa zadeler, bu tatlı su frenkleri, Anadolunun derdiyle zerre kadar alâkadar olmadılar. Biz, Anadolunun bağrı yanık çocukları, sesimizin olanca kuvvetile haykırıyoruz ve diyoruz ki:

Bu topraklar üzerinde, Selânik dönmelerine, İttihat ve Terakki artıklarına, paşa zadelere, Farmasonlara, Komünistlere, şuradan buradan gelme adamlara hakkı hayat yoktur!.

Mukaddesler aşkına, din aşkına, ırz ve namus aşkına can veren Mehmetçiğin vatanını imansızlara vicdansızlara, hırs ve mevki düşkünlerine, parti canbazlarına, karaborsacılara ırz ve namus düşmanlarına çiğnetmeyiz!..

Bugün yukarıda zikrettiğimiz ikrah edilecek ifrat devirleri geçmekle beraber, bilhassa iktidar partisinde din, iman, mukaddesat, fazilet düşmanlığı alabildiğine gitmektedir.

Bir parti kurulmuş: «Biz vicdanlarda kanun korkusunun yerine Allah korkusunu getireceğiz» mi demiş, hemen «Ulus» un başında delege Yalçın, feryadı basar: 31 Mart hortluyor!.. Yetişin, irtica var!.. Ne oluyor!.. Ne oluyoruz?!. Allahtan korkmuyan bu adamlar, Allah diyenlerden, Allaha inananlardan neden korkuyorlar acaba?!.

Mecliste iki meczup ezan okumuş. Tam dine çatmanın sırası..

Patron Yalçının, eli altındaki C. H. P. nin hurdavat depoları toplu iğneler, menteşeler hep bir ağızdan bağırıyorlar.

İrtica var!. Yeni bir menemen hâdisesi... Bu bahane ile memlekette ne kadar namuslu adam varsa, tıpkı Menemen hâdisesinde olduğu gibi, toplansın doğru darağacına...

Bu adamlar bunu istiyorlar. Kan istiyorlar!. Baş istiyorlar!.

Halbuki bu hâdiseler cereyan ederken Bolşevik ajansları memleketin her tarafında harıl harıl çalışıyor. İzmir civarında toplu bir halde isyan ediyorlar. İnzibat kuvvetlerini dövüyorlar... Nazilli fabrikasında kundakcılar, İskenderunda Rusya ile

www.ulkunet.com

muahberede bulunan casuslar yakalanıyor. Mersin ve Tarsustaki fabrikalara beyannameler asıyorlar, fabrikaları dinamitlemeğe kalkışıyorlar. Antalyadaki fabrika uçuyor.. Maarif Vekâleti Güzel Sanatlar Akademisi yanıyor. Silâh fabrikası hâk ile yeksan oluyor... Trakyada cephanelikleri ateşe veriyorlar. Şark ta nütemadiyen Boşevik casusları yakalanıyor.. Bir Köy Enstitüsünde Türk bayrağına pisleyip, (çekiç - orak) resmi yapıyorlar. Artık mekteplerin, Fakültelerin halini hiç sormayın!.. Bunlar arkalarını koskoca Rusyaya vermiş, çalışıyorlar.. Dünya ölçüsünde mücadeleleri var.

Bunlar tehlike olmuyor da, Mec liste iki zavallının ezan okuması mı vatan ve millet için tehlike oluyor?. Bakıyoruz; bütün gazetelerin baş yazarlarından tutun da, kuyruk yazarlarına varıncaya kadar, bu ezan hâdisesinden bahsediyorlar.

Yazık!.. Yazık!.. Çok yazık!..

Nihayet ezancılar mahkemeye veriliyor. Mahkûm oluyor. Ve kendilerini mahkûm eden hâkime dua ederek hapishaneyi boyluyorlar. Ya kızıl ifrit hapishanede bile boş durmuyor.. Hapishanelerde müthiş bir Bolşeviklik propagandası ve taraftarı var.. Unutmamalı ki Rusyada Bolşevik ihtilâlini Rus hapishanelerindeki mahkûmlar, Sibirya sürgünleri yapmışlardır..

Türkiye içten içe bazan da böyle yangınlar ve infilâklarla apaçık kızıl alevler içinde yanıyor. Hâlâ bu adamlar kara kuvvetten bahsediyorlar!..

Bu adamlar millî mücadele günlerini bizlerden daha iyi hatırlarlar. Yüzümüzü ak çıkaran kuvvet, bu gün kara kuvvet dedikleri kuvvettir. Din ve iman kuvvetidir. Bu Mehmetçiğin sesi, cephelerin sesi, şehitlerin sesi, gazilerin sesidir.

Bakışlarını Birinci Büyük Millet Meclisine çevirsinler. Âyetlerle, Hadislerle Meclis tavanlarının çınladığı günleri hatırlasınlar. Hacı Bayram camiinde Hacı Bayram-ı Velinin yeşil sancağı altında okunan mevlûtları Mustafa Kemal ile beraber döktükleri gözyaşlarını bir düşünsünler!

Mürailiği, dalkavukluğu, imansızlığı bırakalım... Kör ve sarkör olmıyalım!. Milletimizin istiklâlini istikbalini düşünüyorsak, hakikî tehlikenin nerede olduğunu, nereden geleceğini bilelim.. İmansızlar saltanatını devam ettirmek isteyen bu efendilere samimiyetle şunu soruyoruz:

Hangi mürteci vatanı satılığa çıkardı? Hangi mürteci fabrikaları, binaları, silâh depolarını ateşe verdi?. Bu vatanı ve bu milleti din ve iman gayreti mi kurtardı, C. H. P. nin altı oku mu?..

SERDENGEÇTİ

Türk - Yunan Karma Takımı

BAŞKANI H. SUPHİ BUNA NE DER?

Biz burada camileri tekrar kilise haline koyarken, en büyük milliyetçimiz Rum Ortodoks cemaati ruhanî reisinin elini öperken, bir gün Ayasofyanın mukaddes çatısı altında asil Yunan muhitiyle kucaklaşacağız derken, Hükûmetimiz bu cihan harbinde ekmeksiz kalan Anadolunun ekmeğini Yunanistana verirken, mevsuk bir membadan öğrendiğimize göre, daha geçende Yunanistanda bulunan Türk eserleri yıkılıyor, Türk mezarlıklarının kabir taşları helâ taşı olarak kullanılıyormuş..

Bu harekellerden fazlasiyle müteessir olan müslüman Türkler, Kralın huzuruna çıkıyor ve bunun önlenmesini rica ediyorlar. Dost Yunanistanın haşmetlû Kralı ne buyurursa beğenirsiniz?

«Memleketimize barbar Moğol ve Türklerin geldiğini hatırlatacak tek bir taş bırakmıyacağız!»

İkincisi: Bundan 4-5 gün evvel Türklerle Yunanlılar arasında bir maç yapılmıştı. Bu karşılaşmada Yunan takımı 3-2 mağlûp olmuş ve bir Yunan genci: Bizim takım mağlûp oldu! diye kendini Akropoldan aşağı atmış, öldürmüş!

Haydi, ikinci hâdiseye fevri ve ferdî bir hareket diyelim. Birincisine ve üçüncüsüne ne denir? Yunan - Türk dostluğunun mümessili meşhur karıştırmacı, barıştırmacı H. Suphi buna ne der acaba? Sonra Dış İşleri Bakanlığı ne buyurur?

Soruyoruz?.

(Baştarafı 2 inci sahifede)

yesi olan ve kendisine ihtirasla çevrilmiş bulunduğu namütenahi kuvvete itaat vardır. Bu itaat, en mükemmel teslimiyettir. Her isyanda bu mânada hem bir isyan, hem de bir itaat vardır, denebilir. Başka terimlerle her isyan hareketinde sanki bir anarşist ve bir uysal bulunmaktadır. İsyandaki anarşist, insanda âlemşümul mesuliyet haline gelen merhametin hareketinde barınıyor. İsyandaki uysal ise, bizdeki bin türlü esaretten sıyrılarak mesuliyet şeklinde gözüken ilâhî iradeye sübutla teslim olan benliğin sevimli simasıdır. Allaha istirâkimiz, bizdeki bu anarşistle bu uysalın birleşmesiyle hakikat olmaktadır. Ahlâkî vasfını taşıyan her hareket, bizim tarafımızdan bir anarşizm hareketidir, ilâhî irade karşısında ise bir itaatir. İlâhî irade bize lûtfu ilâhî halinde gelmektedir. Allahın lûtfu bize hem hareketten evvel, hem hareket esnasında, hem de hareketten sonra geliyor. Hareket halinde ne yalnız başına insanlığımız, ne de yalnız ülûhiyet var; belki insanın Allaha istirâkî vardır. Böylelikle Allah meselesi ahlâk meselesiyle birleşmiş oluyor ve Allah tecrübesini nefsinde en muvaffakiyetle yapabilen mistik, isyan edenlerin başında bulunuyor. Bütün peygamberlerle ahlçk dâhilerinde, hayatın kaideleriyle nefsin hesaplarına kulak vermiyen bu derunî tecrübeyi, yani mistik denemeyi görüyoruz. Hepsinde mantığı, menfaati, muhiti, hattâ aşkı çiğneyip içindeki derinliğin sesine uyma çılgınlığı göze çarpıyor. Hallâc, bu çılgınlıkla «Ben hakikatim» diye kendinden geçmişti. Mehmet Akif, vicdanının Allaha iştirâk eden sesiyle, «Çiğnerim, çiğnenirim, hakkı tutar kaldırırım» diye haykırıyordu. Hüseyin Avni, küfürde bile vecd duyduğunu söylemişti. Jan Jak Ruso, heyecansız, isyansız bir kahveye bile ayak basmamıştı. Bu adamların hepsi asidirler. Bunlar ilâhî irade içinde kendilerini telef etmek arzusu ile yaniyorlardı. Hakikatte bu hal, bir kurtuluştur: Sonsuz esaretten ve hareketlerimizin darlığından kurtuluş.. Vicdanımızın üstündeki samimiyetsizlikten gelen ağırlıktan, gerçekten kendi kendimiz olamayışımız hakkında, içimizden en açık görenlerin farkına vardıkları bu samimiyetsizlikten kurtuluş... Ta içimizde bizi bölen içteki yabancıdan, nefsimizden kurtuluş.... Ta içimizde bizi bölen içteki yabancıdan, nefsimizden kurtuluş... Bizim için başkalarının mutlak surette anlaşılmaz oluşu, hattâ kendimizin bile bu acayip anlaşılmazlığı muammasından Allaha teslim olmak suretiyle kurtuluş... Kendinden ve başkalarından azap çeken içimizdeki merak ve sıkıntının devası, kendi kendimize ve gerçek varlığımıza sahip olmamızın en büyük düşmanı olan gururumuzdan kurtuluş... İsyan halinde gözüken bu kurtuluş iradesinde merhamet rehberimizdir. Ondan bize sonsuz lûtfu ilâhi geliyor. Ama bu lûtfu ilâhiyi şiddetle isteme kâzımdır. Selâmetimizi getirecek olan bir lûtfu ilâhî bizden bin fedakârlık ister ve bir fedakârlığı istiyebilmemiz için de bin lûtfu ilâhî lâzımdır.

İsyân, Allaha bağlanan iradelerin eser halinde ortaya koyduklarının, müesseselerin, mazinin ve medeniyetlerin inkârı değildir. Aile, cemiyet ve insanlık, böyle bir isyanla kurulmuş oldukları takdirde, bizim isyanımızın gayeye götürücü yolunun işaretleri, gelenekleri onun yardımcısıdır. Lûtfu ilâhî, bütün tarihten ve bütün insanlıktan geçerek bizim irademize ulaşıyor. Tarih ve insanlık, isyanımıza yer yüzünde istikamet vermeğe yarayan beşerî aydınlıklardır. İsyan ise, bizden nesillere geçecek olan mukadderatımızın yaratıcısı, tarihte ve insanlık içinde, zamanda ve ebedilik içinde bize mutlak selâmeti getirebilecek olan sonsuz ve gerçek iradedir.

Nurettin TOPÇU

www.ulkunet.com

Hamdullah Suphiye soruyoruz :

Açtığınız Ocak Türk Ocağı mı, Ekalliyetler Ocağı mı ?!..

Uzun zamandan beri gazeteler Türk Ocaklarının açılacağını yazıp duruyorlardı. Birçokları gibi ben de bu günü dört gözle bekledim. Çünkü Ocakların açılmasiyle dağınık bir vaziyette bulunan münevver milliyetçi Türk gençliği, bir araya gelecek, bir çatı altında toplanacaktı.

9 Mayıs sabahı trenle Eskişehirden hareket ederek aynı gün akşam üzeri İstanbula geldim.. 10 Mayısta, ocak açılacaktı. Aklımdaki hep bu idi. Ne olur ne olmaz, belki yanlışlık vardır, düşüncesile rehberden telefon numarasını bularak, telefon ettim. Merasimin zamanını sordum.. Saat 5 de dediler. İyi bir tesadüf olmuştu. Daha doğrusu bu tesadüfü ben kendim hazırlamıştım. Bu suretle bizim kafadarları da hep bir arada görmüş olacaktım.

Saat 4,5. Suphipaşa konağındayız. H. Suphi, bizi kordiplomatiğe has bir nezaketle karşıladı. Ellerimizi sıktı.

Yerlerimize otururak nutku beklemeğe başladık. Aradan çok geçmeden, üstadın içli, romantik sesi duyuldu. Türk Ocaklarının baba evinde tekrar açılışından duyduğu sevinci meserreti ifade ediyordu.

Sıra milliyetçiliğe geldi. Üstad, milliyetlerin teşekkülünde ırkı inkârla söze başladı. Hatip bu bapda sıfırı dahi tüketti.

Şüphesiz biz de, düşmanlarımızın bize isnad ettikleri mânada ırkçı değiliz. Irkı bir politika mevzuu olarak ele aldığımız yok. Fakat şu hakikati görmemezlikten gelemeyiz: Irklar bütün hususiyetleriyle vardır. Milletlerin milliyetlerin teşekkülünde en büyük rolü oynamıştır. Aynı ırktan olmayan insanların bir araya gelerek bir millet teşkil etmeleri zor, hattâ çoğu zaman imkânsızdır. Bizim ırkçılığımız ilmi, içtimai bir ırkçılıktır. Almanlarda ve Ruslarda olduğu gibi politik değil.

Biz de takdir ederiz ki şunun bunun seceresini soruçu, ayırıcı, soğutucu ırkçı bir politika bizi dahilde ayrılığa parçalanmağa götürür. Hariçte, düşmanlarımıza fırsat verir, husumetleri üzerimize çeker. Bu ne kadar tehlikeli bir hareketse, içimizde yaşayan gayrı türkleri ve hele gayri müslimleri bizim gibi bize, vatana bağlı oldukları vehmine düşmek, hakikatleri görmemezlikten gelmek, varlığımız, birliğimiz, istiklâl ve istikbalimiz için o kadar tehlikelidir. Daha geçenlerde Ermeni gençlerinin polis karakolumuzu basarak polislerimizi nasıl delik deşik ettikleri, yüz yıllarca bu vatan ve bu millet için biz, kanımızı, canımızı verirken, bu milletin sıska iskeleti üzerine apartıman kuran Yahudi bangerleri nin nasıl hareket ettiklerini biliyoruz..

Daha dün, Türkiyede sanki zulüm ve işkence görüyorlarmış gibi Filistine akın akın göç eden, cebindeki Türk nüfus cüzdanını parça parça edip ayakları altında çiğneyen, İsrail Başkanının otomobilinin tekerleklerini öpen Yahudi kızı, bu dumanı üzerinde, sıpsıcak hâdiselere karma - karışma ekalliyetler milliyetçisi sayın üstadımız acaba ne der?.

Kendisi milli mücadelenin içinde bulundu. Bu hengâmede bize zulmeden Yunanistandan gelen istilâ kuvvetlerinden ziyade yerli Rumlar olmuştur. Onlarla asırlarca yan yana, iç içe yaşadığımız, hattâ ayni dili konuştuğumuz halde neye kaynasamamış, neye bir millet haline gelememişiz?.. Üstadın şu meşhur barışık - karışık sentezinde niye pişemedik! Hamdullah Suphi, bir zamanlar «İnşallah yakında, Ayasofyanın mukaddes çatısı altında Elen milletile kucaklaşacağız» demişti. Şimdi de ondan daha garip bir şey daha söyledi. Milli Mücadele sıralarında üstad, Yunanistanın lehine uzun makaleler yazmış. Bu yazılar o zaman Yunan Başvekili Venizelosun nazarı dikkatini çekmiş. Böylece Venizelosla dost olmuşlar. O zamanlar on binlerce Türk, kara toprağa kefensiz gömüldükten, nice ocaklar söndükten, nice hanümanlar yandıktan, memleket baştan başa bir dullar ve yetimler memleketi olduktan hemen sonra, henüz dökülen kanların sıcaklığı soğumadan söndürülen ocaklar yanmadan, büyük milliyetçimiz sayın Hamdullah Suphi, başımıza bütün bu felâketleri getiren Venizelosla dost olmuşlar. Birbirlerine ilânı aşk etmişler. Ve sonra Suphi Bey Romanyaya sefir gitmiş. O zaman Romanyanın Yunanistan elçisi, muhterem sefirimize «Siz var ken demiş, benim burada ne işim var!»

Şu hale göre, haddimiz olmayarak ken disine bir tavsiyede bulunalım. Gelecek seçimlerde adaylığını Rum cemaati adına koysun. Onların dâvasını daha iyi müdafaa ediyor. Onların vekili olsun.

Gelelim Ermeni faslına: Üstad bu bapta da bir Ermeni milliyetçisi kadar heyecanlı konuştu. Bu asil milletin 2300 senelik tarihinden —her halde Anadoluda olacak— bahsetti. Vaktiyle Türk Ocaklarına 70 Ermeni genciyle bir papaz gelirmiş... Bununla kalsa iyi. Üstad, vakit kaybetmeden Bulgaristana atladı. Bulgar milletini milliyetçiliğinden, vatanseverliğinden bahsetti. Ve sonra musevileri ele aldı. Ağlama taşında dökülen göz yaşlarının nasıl bir devlete inkılâp ettiğini anlattı.

Ben bunları dinlerken, kendimi bazen Yunanistanda, bazen Ermenistanda, bazen Bulgaristanda, bazen de Filistinde zannettim. Üstad, o pek nazik edası ve o romantik sadasiyle bize, Türkiyede olduğumuzu, Türk olduğumuzu unutturdu. O zaman ken dimi şöyle bir yoklandım. Hayır! Türkiyede Suphipaşa konağında Türk Ocaklarının (!) açılış töreninde bulunuyorduk. Etrafıma bakındım. Salon, milliyetçi münevver Türk gençleriyle dolu idi. Hepimizin yüzünde, gözlerinde yanan bir ocak karşısında duyulan sevinç parıltısı yerine, sönen bir ocağın karşısındaki kederli ve hüzünlü bir hal vardı.

O gün gönüllerimiz kırılmış, ümitlerimiz sönmüştü. Salonda elden ele bir defter dolaşıyordu. Hamdullah Suphi, niyetini henüz açıklamamıştı ki, defter elime düştü. Ben de oraya bir şey yazdım. «Bugün buraya ocak söndürmeğe değil, ocak yakmıya geldik. Ocağımız, ebediyete kadar yansın, sönmesin. Ulu Tanrıdan bunu dilerim» diye yazmıştım. Aradan çok geçmedi. Hamdullah Suphi, içimizde yanan ocağı bir kaç nefesle söndürdü. Bir haftadır İstanbul Üniversitesi Gençliği arasındayım. Bir tek kişi görmedim ki, Hamdullah Suphinin bu nutkundan memnun görünsün! Kendisine teessüf ve teessürle soruyoruz: O gün açtığı ocak, Türk Ocağı mı idi, yoksa ekalliyetler ocağı mı?!.

SERDENGEÇTİ

⁂

NOT:

Gazeteler nutkun kısmı âzamını teşkil eden, ekalliyetlere, nüfus cüzdanı milliyetçiliğine kasideler yazan bu kısmını almadılar...

İnkilâp

Uyan bu gaflet'en. Eyyy!.. Mübarek his:
Nedir çektiğimiz bunca ıstırap.
Bulun derdimize, koyun bir teşhis;
Taşıma sularla dönmez bu dolap.
Ruhta istiyoruz, ruhta inkılâp!.

★

Ne motor, mekine, ne de bir kanun
Faydasiz; bir millet kalmış ise dûn,
Manevi hastaya neyler maddiyun;
Taşıma sularla dönmez bu dolap,
Ruhta istiyoruz, ruhta inkılâp!.

⁂

Mahvetti ruhları bir kötü illet
Ne hale veldi bak şerefli millet
Müslüman Türk olan tanımaz zillet
Taşıma sularla dönmez bu dolap,
Ruhta istiyoruz, ruhta inkılâp!..

★

Tenezzüle değmez bu fani âlem;
Her kalbe gelen yazmaz ki kalem;
Lebleblyi anla sen deylnce ben leb,
Taşıma sularla dönmez bu dolap,
Ruhta istiyoruz, ruhta inkılâp!.

M. Sait ÇEKMEGİL

www.ulkunet.com

Hadisler

(Cömertlik ve Sadaka hakkında)

Ver ve doyur!. Malım eksilecek diye korkma. Allahın lûtfiyle eksilmez, bilâkis artar.

—o—

Sadaka yetmiş çeşit belâyı önler.

—o—

Verilen sadakayı dilenci almadan evvel Tanrı kendi eliyle alıp kabul eyler.

—o—

Sadaka, oruçtan makbüldür. Oruç ise insanı cehennem ateşinden kurtaracak bir kalkandır.

—o—

Sizi ziyaret maksadiyle gelen misafirlerinize ikram ediniz.

—o—

Bir kavme misafir gelince rızkiyle gelir. Giderken de o kavmin mağfiretine sebep olarak gider.

—o—

Misafire saygı ve nezaket göstermek vaciptir.

—o—

Gurbete düşen bir garibe acıyıp ikramda bulunan kimse için cennet vacip olur.

—o—

aKlbi kırık ve kederli olan garibe karşı güler yüz gösterenleri Tanrı taltif eder.

—o—

Bir din ve iman sahibinin kalbini sevindiren kimse, beni sevindirmiş olur.

—o—

Tanrı, cömertlerin cömerdidir. İyi kalbli ve cömert olan kimseleri sever. Fena ve alçak tabiatta olanlardan nefret eder.

—o—

Cennet cömertlerin evidir.

—o—

Cömertlik Allahın en büyük vasfıdır.

—o—

Bir islâm kardeşinin çıplak olduğunu görüp onu âleme rezil etmemek için örten giydiren kimsenin ayıplarını da Tanrı kı-
En ufak ümide bir canla kanış.

—o—

Allahın indinde cömert olan bir cahil, ibadet eden bir hasisten daha makuldür.

—o—

Hakkın muhabbetini kazanmak isteyen bir kimse malını bol bol ihsan etsin.

—o—

Hasislerin azab görmeden cennete giremiyeceklerine Tanrı yemin etmiştir.

—o—

Büyük olan, hasis olamaz!

—o—

Bir Müminin kalbinde tam bir iman ile hasislik birleşemez.

—o—

Sağlığında hasis olup da, ölüm döşeğinde cömertliğe kalkanlardan Tanrı nefret eder.

—o—

Komşusu aç ve kendisi tok bulunan bir merhametsiz, tam bir iman sahibi sayılmaz.

—o—

Din kardeşinin ahrette ve dünyada bir zor işini halleden kimse, hac ve tavaf sevabı yapmış demektir.

—o—

Bir Tanrı kulu din kardeşine yardımda ve muavenette bulundukça Tanrı da o kula yardımda bulunur.

—o—

Aç bir karnı doyurmaktan daha iyi bir şey yoktur.

—o—

Dost ile yenilen yemek için kıyamet gününde hesap sorulmaz!.

Yıldönümü

Hayata, sevgiye, dosta inanış
Âkibet olsa da aldanmak, yanmak.
En ufa ümide bir canla kanış.

★

Avucumdaki kalan şu ümide bak,
Yirmi bir yaşından sonra bu kıymık
Bu çorak yılları mı sulayacak?

★

Aşk kuşu beni de aldat azıcık
Çalmadan tokmağı birdenbire gir.
Kalbimin kanadı her aşka açık.

★

Geçip gidecekler seneler bir bir
Kimi yeşil, kimi sarı, mor kimi.
Geçip gidecekler bilmeden kadir.

★

Aranan değilmiş yalnızca sevgi,
Masallar geçiyor hep kanat kanat.
Tüter çocukluğun masum günleri.

★

Baykuşlar, şeytanlar, devler hakikat,
Periler sultanı sevgili sağır
Nihayet anladım katıymış hayat!

★

Bedbinlik ruhumun arkasındadır,
Saçı siyah, gözü berrak gösteren,
Bu sihir şeytanın aynasındadır.

Tıb Fak. Hayrettin ÖZGÜVEN

—o—

YUNUSUN YOLLARINDA

—1—

Baştan ayağa varlığım,
Aşkın ile dolu Tanrım!.
Tuttuğum iş gittiğim yol,
Muhammedin yolu Tanrım.

★

Sensin hayat, sensin memat!
Ey kudretler seli Tanrım...
Sensiz bu ten, sensiz bu can,
Kupkuru bir çalı Tanrım.

★

Yoktur sana doyup kanan!
Ey her şeyde kımıldanan
Öten, biten, tüten, yanan,
Kâinatın dili Tanrım!.

★

Gün geçtikçe derdim artar!
Beni benden al da, kurtar.
Başkasına olamam yâr,
Osman sensiz deli Tanrım.

**

Mevlâna'dan
Parçalar

(Aşk ve Bahar)

Sevggilinin elçisi olan bahar neşe içinde geldi.
Biz mestiz, âşıkız, humardayız, ve kararsızız...
Bağa doğru çık, gözümün nuru ...
Çemen güzellerini intizarda bırakma...
Gayıp âleminden çemenlere garip şeyler iniyor.
Gül senin ayak basman için gülistana gelmiştir.
Ey Servi! Susam çiçeği dere kenarında sesini anlatmak için baştan başa dil kesilmiş! Gonca döğümlenmiş!.. Düğümleri açan lûtfunla açılıp dökülecek... Ölü tohum canlanıyor. Toprağın sakladığı sır şimdi aşikâr oldu... Meyvası olan dal sevincinden sallanıyor. Ve kök böyle bir şeyi olmadığı için utancından yerin dibine giriyor.
Güzel ve bahtiyar dallar... Ağaçlarda sallanıyorlar...
Sarhoşluk, âşıklık ve gençlik gibi bahar da gelip onlarla beraber oldu.

—o—

Suretleri olmadığı halde hoş bir şekilde resmedililer. Resmolunan hayallere bak!

—o—

Gözlerinin dehlizlerinden gönüller başka gönüllere koşarlar...

—o—

Nesim gibi sabahların zevkini süren kalbim görülmemiş zevkleri görmekle mestoldu.

—o—

Suyu az ara yürü... Susuzluğu elde et!.. Yürü bu inişlerde bu yokuşlarda hararetlen. Ondan sonra havadaki arılar gibi bulutlardaki ırmakların sesini iç...

—o—

Her şeyi anlayan akıl bile dostların ayrılığile yayı kırılmış okcuya döner. Cehennem bile ayrılık yüzünden gençlik çağına hasretlik çeken ihtiyarın titrediği gibi titrer, yandığı gibi yanar kavrulur...

—o—

Bir yerde aşk fazlalaştı, dert arttı mı, orada ne Ebû Hanife bir ders verebilir, ne Şafii...

—o—

Beni ölümle tehdit etme... Ben kendi kanıma susamışım. Âşıklara her an bir ölüm var. Âşıkların ölümü bir çeşit değil!. Ben sınadım, benim hayatım, ölümüm de...

—o—

Ölü idim, dirildim!. Göz yaşı idim tebessüm oldum. Aşk devleti geldi; ve ben baki olan devlete erişttim.

—o—

Bu su ve kilden yapılmış evde gönül sensiz haraptır! Sevgilim ya o eve gir, yahut evi temelinden uçurayım!

—o—

Ömrümde bir gün sensiz geçecek olursa vakit ve saat için ömrümden de vazgeçerim.

—o—

Tebrizli Şems! Bu âlemde öyle mestoldum ki, mestlik ve sarhoşluktan başka bir şey bilmez oldum...

www.ulkunet.com

Nihayet Şanlı Bayrağımızı da Kirlettiler!..

Şu yedi denizin dışarı aktığı, bağrında unutulmaz yaralar açılan Yunanlıların bile gözde bir kaç temsilini ipe çektikleri, fakat ne hikmetse bizim koynumuzda beslediğimiz kızıl yılanlar, şu utanmaz, nankör, rezil ve hâyasız mahlûklar, şu sahtekâr, Moskof uşakları, şu alçak, kahpe, nâmert ve namussuz komünistler, daha kısa ve daha doğru bir tâbirle, şu vatansız köpekler; hain başlarını tekrar kaldırmaya ve —karşılarında ciddî bir mukavemet görmedikleri için de küstahlıklarını artırarak— mukaddesatımıza saldırmaya başladılar.

Misal mi istiyorsunuz?.

İşte (Düziçi Köy Enstitüsü) vâkıası, insana hayret ve dehşet veren, millî şuura sahip her Türk evlâdını çileden çıkaran, dumanı üstünde bir olay!

Gösterdiğimiz müsamaha, gaflet ve dalâletten faydalanarak can evimize kadar sokulan komünistler; millî birlik ve beraberliğimizin, hürriyet ve istiklâlimizin sembolü olan şanlı ve mübarek bayrağımızı, yukarıda adı geçen Köy Enstitüsü idaresinden çalarak üzerine pislemiş, bununla da yetinmiyerek bir köşesine orak - çekiç resmi yapmışlar!.

Nasıl, beğendiniz mi?

«Bu memlekette söz, yazı, fikir ve vicdan hürriyeti vardır» diye onların yer yer ve zaman zaman baş kaldırıp etrafına zehir saçmalarını müsamaha ile karşılar, ellerine geçen her fırsattan istifade ederek gösterdikleri taşkınlıklara değer vermez ilim ve sanat maskesi altında yaptıkları korkunç propagandalara omuz silker, şehitler diyarı olan bu aziz vatanı batırmak, bu kahraman ve cefakeş milleti kahpece arkadan vurmak için (Moskova) dan emir alarak harekete geçtikleri halde, şiddetli ve kesin tedbirler almaz, hain kafalarını ezmezsek, netice, işte böyle olur.

Fakat bu kadarı fazla... Küstahlık ve cüretkârlığın, rezalet ve hiyanetin bu derecesi ne görülmüş, ne de duyulmuştur.

Görüyorsunuz ki, vatan ve istikbalimizi tehdit eden kızıl düşman uyumuyor.. Uyuyan biri varsa, o da biziz... Hazin ve dehşet verici bir netice...

Daldığımız gaflet uykusundan uyanmak bu derece ileri giden vatansız komünistlere karşı cephe almak için kızıl ordunun sınırlarımızı geçmesini, Moskof sürülerinin bağrımıza saplanmasını mı beklemek lâzım?. Ne duruyor, kimden korkuyor, niçin mukabil taarruza geçmiyoruz?

Çok uzaklara gitmiye lüzum yok. Daha dün türlü türlü isimlerle batıp çıkan mecmualariyle milliyetçiliğimize, dinimize tarihimize, mâzimize ve bütün mukaddesatımıza küfreden onlar; hikâye, roman, şiir, tenkit ve piyesleriyle Türklük aleyhinde neşriyat yapan onlar; Türk milliyetçiliğini (En büyük tehlike) şeklinde gösteren onlar; Türk ordusuna komünizmi sokmak istiyen onlar; Türk Maarif Kongresinde «Aile bir zehirdir» diye haykıranlar onlar; başka bir zaman «Çocuklarımızı milliyetçilik afyonuyla uyutmayalım» diyen onlar; Köy Enstitüleriyle diğer öğretim müesseselerini birer komünist yuvası haline getirmek için var kuvvetleriyle çalışan onlar; müsecccel komünist doktor Şefik Hüsnünün idaresinde ve 50 kişilik bir şebeke halinde faaliyete geçen onlar; dünyanın kurulduğu günden beri hür, müstakil ve efendi olarak yaşıyan Türk milletini Moskof boyunduruğu altında inletmek için kızıl cennete kaçarken, yakayı ele veren onlar; İstanbul Şehir Tiyatrosuna kızıl (Düşman) piyesini sokan onlar; (Sovyet Rusyaya niçin hayranım?) kitabını yazan onlar; Süleymaniye camiine kocaman orak - çekiçli Rus bayrağını çeken onlar; İzmirdeki antrepo ile Adanadaki iplik fabrikasını yakan onlar; zemin ve zamanı müsait buldukça (Yaşasın Komünizm, yaşasın Stalin!) diye bağıran ve Rus orduları sınırlarımızda gözüktükleri zaman milliyetçileri kıtır kıtır keseceklerini açıktan açığa söyliyen onlar; Allahtan korkup kuldan hâyâ etmeden Çanakkaleye «Tahtakale», Türk şehitlerine «Budala» diyen ve bu vatana bir köpek kadar bile bağlı olmayan onlar...

Yetkili ve ilgili şahsiyetler ne derlerse desinler, adlî makamlar hangi hükme varırlarsa varsınlar —değişmez kanaatimiz— Milli Eğitim Bakanlığı ve Güzel Sanatlar Akademisi binasiyle Sütlücedeki silâh fabrikasını yakan; vatan ve milletimiz aleyhine daha bir çok sabotaj ve casuslük teşebbüslerine girişenler de onlardır.

Dikkat!

Kızıl tehlike, şimdi de uğrunda sayısız şehitler verdiğimiz mukaddes bayrağımızı kirletmek, onu parçalamak şeklinde kendini gösteriyor.

Bu hâdise, kalbi bayrak sevgisiyle çarpan hangi Türk çocuğunu çileden çıkarmaz? Bizim millî şeref ve haysiyetimizle oynanılmasına aslâ tahammülümüz yoktur!

Vatan ve milletimizin mukadderatını elinde bulunduran Büyük Millet Meclisinden rica ediyoruz. Bu hâdisenin üzerinde lâyık olduğu ciddiyet ve ehemmiyetle dursunlar. Zira, nihayet şanlı bayrağımızı kirletecek kadar ileri giden kızıl tehlike, istikbalimizi de, istiklâlimizi de tehdit etmektedir. Daima maskeli, daima korkak, kahpe ve nâmert olan ve bu mukaddes toprakların yalnız ödemlerile bağlı bulunan su yedi denizin dışarı attığı Komünistlerin sinsi faaliyetlerine karşı, sınırlarımızı bekliyen bir Mehmedcik kadar, uyanık bulunalım.. Zira düşman uyumuyor!.

Cemal Oğuz ÖCAL

Bizdeki Thorez'ler

Fikir hürriyeti adına Türkiye komünistlerini müsamahamızın kanalları altına almak isteyenlere anlatamadık ki, Marksizm bir nazariyeden ve bir mefhum kolleksiyonundan ibaret değildir. Her Marksist, kafasını suyun yüzüne çıkaramadığı zaman altına sokarak daima hareket halinde olmak zorundadır, ve aksiyonla tamamlanmıyan bir fikir kadar Marksın insan anlayışından uzak bir görüş yoktur. «Münevver vatan çocuğu» diye hoş görmiye, korumaya ve sırtını sıvazlamıya çalıştığımız komünistlerin hepsi, ister profesör, ister berber çırağı olsun, Thorez'in bir Türk kafadarından başka bir şey olmıyan Sabahattin Alinin dâva ve aksiyon arkadaşlarıdırlar.

Bu dâvanın ne olduğunu Sabahattin Alinin Bulgaristana kaçma teşebbüsünden anlamıyanlar, Thorez'in sözlerinde yeter derecede izah edilmiş bulunacaktır. Bu dâva vatan topraklarını çiğneyen ve vatanseverlerin başlarını ezen düşman çizmelerini öpmiye can atan köle dudakları hazırlamaktır; bu dâva memleketi bir kanlı gül gibi koparıp istilâcıya sunmaktır; bu dâva Baltıktan Karadenize kadar uzanan seamet çizgisinin doğusunda ve batısında tarihin en büyük zulüm ve işkence mekanizmasını kuran ve işleten bir istilâ ve tahakküm sistemini dünyanın bütün topraklarına ulaştırmaktır; bu dâva ordunun sırlarını alıp düşmana aktarmaktır; bu dâva mazlûm bir milletin müdafaasını kancıkça arkadan vurmaktır; bu dâva istisnasız her türlü alçaklığın ideoloji kılığında ifadesidir.

Gafil dost!. Vatandaş! Fikir veya politika adamı! Bilesin ki, bu topraklarda Thorez kırması bir sürü Sabahattin Ali daha vardır, ve saman altından zehirli sularını yürütmektedirler. «Herkese komünist damgası vurmıyalım» tarzında şüphemizi mörfinlemiye çalışan komünist propagandasına kapılmayalım. Biz, herkese komünist damgası vurmuyoruz ve vurmıyacağız. Fakat bilesin ki, Türkiyede komünistlerin sayısı, komünist olarak tanıdıklarımızdan çok fazladır ve toprağımıza karşı işliyebileceğimiz en büyük suç, komünist olmayanlardan şüphe etmek değil, komünist olanları masum farzetmektir. Boş bir tabancayı dolu sanmanın neticesi ihtiyattan başka bir şey değildir; fakat dolu bir tabancayı boş sanıp tetiğini çekmenin neticesi ölümdür.

P. S.

SAVULUN KIZILLAR! GENÇLİK GELİYOR!

Şair Cemal Oğuzun bu adı taşıyan heyecanlı, mücadeleci bir şiir kitabı çıktı. Hararetle tavsiye olunur. Şu adresten tedarik edilir.

Cemal Oğuz Öcal.

İstiklâl mahallesi, Erdem sokağı No.: 24/2

ESKİŞEHİR

www.ulkunet.com

Yunusun Mezarı

Sarıköy

Serdengeçtiyi tekrar çıkarmak için Antalya yoluyla İstanbul'a gidiyordum. Antalyadan Burdura otobüsle gittik. Burdur istasyonunda içime bir Eskişehire uğramak sevdası düştü... Bileti Eskişehire aldım.

Yunusu ne zamadan beri sevdiğimi tanıdığımı bilmiyorum. Kendimi bileldenberi Yunus Emreyi onun ilâhilerini, içli, dertli şiirlerini seviyorum. Şu son yıllarda başıma gelen türlü felâketler, dertler, beni ona daha çok yaklaştırdı. Geçen sene kışı Konya hapishanesinde geçirmiştim. Bu yıl 1948 güz ve kış Akseki cezaevinde geçti. Hapishanelerde mahkûmlara Yunustan parçalar okurdum. Mahkûmlar Yunusun ilâhilerini, zaten mayalarında mevcut olan dertli bir gariplikle nefes nefese takip ederlerdi. Yanımda Karacaoğlanın koşmaları da vardı. Ondan da parçalar okurdum. Mahkûmlar bunu da dinlerlerdi ama, Yunusu dinledikleri gibi değil!.. Halbuki ellerinden herşeyleri alınmış, dış âlemin hasretini, dağları, yaylaları, gelinleri, kızları özliyen bu genç insanların Karacaoğlanı daha çok sevmeleri lâzımdı. Bu, neden böyle oluyordu?. Yunustaki bu çekici, duyurucu, doyurucu hal ne idi?. Ben kendi kendime söyle bir izah yolu bulmuştum: Karacaoğlanın şiirlerinde yaylalar, dağlar yükselir, göller, denizler dalgalanır, rüzgârlar eser, örmeli sürmeli gelinler, kızlar cilvelenirdi. Karacaoğlan ilden ile, belden bele esen serseri bir rüzgâr, çiçekten çiçeğe konan âvare bir gönüldü.

Kısaca Karacaoğlan, dünyanın sathında dolaşıyordu. Yunus, varlığını duymak, sanatını yaratmak için gezmez, dolaşmaz!. Karacaoğlan tabiatla, eşyalarla, insanlar arasında gelir gider. O, güzeli bulmak için gezer. Yunus her yerde, her şeyde dertlerde bile bir güzellik bulur... «Kahrında hoş, lûtfunda hoş, Tanrım sana sundum elim». Çünkü Yunusun âşıkı her yerde hazır ve nazırdır. O, ona bağlıdır. Onun için seyahate çıkmağa lüzum yok.

«Bir ben vardır bende benden içeri» diyen Yunus, içe hitap eder. Deniz aşıran, çiçeğe renk, kâinata ahenk veren kudrete hitap eder. Yunus neticeler, renkler, satıhlar üzerinde değil, sebeplerin sebepleri, mahlûkların hâliki üzerinde durur. Karacaoğlan dışa, dağlara, yaylalara, gelinlere, kızlara seslendiği için mahkûmların derdini artırıyor; hapishanenin içinde bir hapishane daha peydah oluyordu. Karacaoğlan mahkûmsun, mahsursun derken, Yunus mesutsun diyor. «Kahrında da hoş, lûtfun da hoş, ister öldür, ister yaşat, Tanrım sana sundum elim.

Yunusun diğer halk şairleriyle mukayesesi, dünya görüşü, hayat felsefesi, sanatı uzun bir iştir.

Mümin ve mütevekkil Anadolunun derdini, ruhunu, aşkını en iyi bir şekilde dile getiren bu Tanrı kulu bu toprak çocuğu hakkında, onun yollarında hayran hayran dolaşırken yazdıklarımızı, düşündüklerimizi «Yunusun yollarında» isimli kitabımızda toplamış bulunuyoruz. Nasip olursa bastıracağız.

Şimdi gelelim sadede:

Eskişehire iner inmez, arkadaşım şair Cemal Oğuzu buldum. İstanbulda acele işlerim olduğunu hemen gideceğimi söyledim. O, bana söyle bir müjde verdi. «6 mayıs cuma günü Yunus mezarından kaldırılıp yeni mezarına konacak.

— Yunus, kalkıyor mu? dedim.

— Evet, kalkıyor.

Bu söz bana öğle dokundu ki, içimden bir şey kalktı, bir şey ayaklandı. Sarıköydeki Yunus kalkmadan benim içimdeki Yunus uyandı.. O gece gözlerime uyku girmedi. Seher vakti kalktım. Pencereden ağaran tan yerine, dağlara doğru baktım ve Yunusun şu misralarını söyledim. «Dağlar ile taşlar ile, seherleyin kuşlar ile çağırayım mevlâm seni».. Güzel bir bahar sabahı, otomobilimiz Eskişehirden Sarıköy istikametine doğru hareket ediyor. Otomobilde Eskişehirin muhterem müftüsü A. Toprak, hafızlar, Cemal Oğuz ve bazı zevat var.. Bozkırdan geçiyoruz. Yunusun piştiği topraklardan. Uzun bir kış uykusundan sonra bozkır uyanmış. Her taraf yemyeşil, rüzgârlar esiyor. Yunusun yanına gidiyoruz. Hep bir ağızdan Yunusun ilâhilerini okuya okuya gidiyoruz.

«Okunur dilde destanın
Açılır bağıbostanın
Sen baktığın gülistanın
Gülleri solmaz Allahım.

★

Aşkın baharına dalmıyan,
Kendini feda kılmayan,
Senin cemâlin görmiyen,
Meydana gelmez Allahım.

★

Senin aşkına dokunan
Kendini bilmez Allahım

Biz de kendimizi bilmiyoruz. Yunusun nefesleriyle bahar rüzgârları bizi bizden alıp götürüyor. Sarıköye yaklaşıyoruz. Aman ne kalabalık. Ne mahşer bu!.. Koca vadi, baştan başa insanlarla dolmuş. Otomobiller, arabalar, çadırlar

Cemal bana:: «Bugün küçük dinî bir merasim yapılacak. İstanbuldan falan kimse davet edilmedi. Asıl büyük tören çeşmeye su geldiğinde yapılacak!» demişti.

Cemale, kalabalığı göstererek:

— Bu kıyamet ne? dedim.

O da şaştı, kaldı. Hiç davet edilmeden Anadolunun en yoksul, en kısır, nüfus kesafeti en az olan bir yerinde, bu kadar kalabalık toplansın? Bu, ne demek. Bu, harikulade bir şeydi. Bu kalabalık şehirlerin meydanlarına toplanan eli bayraklıların törenlerin kalabalığı değildi. Bu, erenlerin mahşeriydi!

Yunusun henüz boş olan mezarının bulunduğu yeşil tepeye çıkıyorum. Tepede Ankaradan gelenler, Yunus Emre derneği başkan, H. Baki Kunter ve ailesi, müzeler müdürü, Talim ve Terbiye Reisi, bazı zevat var. Yanlarında Eskişehir valisi Danış Yurdakul olduğu halde kalabalığı seyrediyorlar. Üstad H. Baki, bize Yunusun 29. torunu Sivrihisarlı Mustafa Efendi isminde bir ihtiyarı takdim ediyor.

Uzunca boylu, tıpkı mezardan çıkan Yunus gibi, yüzünü gün yakmış bir Anadolu Türkü. Hayalimdeki Yunusa çok benziyor. Derhal eline sarılıp öpüyoruz. O, garip, garip etrafını saran insanlara bakıyor. Kalabalık gittikçe Yunusun eski mezarile yeni mezarı arasındaki sahada

www.ulkunet.com

Şehvetnameler!..

Serdengeçti'nin «5» sayısında edebiyat perdesi arkasında işlenen *edepsizlikler*den bahsetmiş ve bu bapta bazı örnekler vermiştik.

Yazımızın umumî efkâr *üzerin*de nasıl derin bir tesir yaptığını, gelen mektuplardan öğreniyoruz.. Bir çok okuyucularımız yana yakıla «Demek çocuklarımız böyle şeyler o*kuyorlarmış*; biz müstehcen neşriyatı kanunen yasak sanıyorduk. Demek hükûmet bunlara müsaade e*yor*. Edep, hâya .....» ve sayfalar dolusu öfke, telâş, yanıp yakılmalar...

Muhterem okuyucularım: Babıâliyi gelip de bir görseniz. Baldır *bacak neşriyatını*... kendinizi kasap dükkânında sanırsınız.

Nice nice genç insanların kanına giren o perileri, o seytanları bir görseniz... Koyu ve sağlam imandan gelen Allahcı ve ahlâkçı neşriyata irtica hortluyor, şeriat istemeyiz diye müsaade etmiyenler, *gençliğimizi*, hayatımızı, ahlâkımızı, maneviyatımızı mahveden bu çırçıplak, bu hâyâsız neşriyat karşısında sadece susuyorlar. Geçtik moda mecmualarından ilim kisvesi altında da azgın kudurgan şehvetnameler çıkıyor. Bu gün size, size değil onlara, mesullerine bir örnek daha veriyor. Olanca sesimizle haykırıyoruz.

Bu ne rezalet!..

«Erkek tenasül uzvu sakin ve sarkık haliyle kadın mihbiline giremez. *Girebilmesi* için evvelâ büyümesi, sonra sertleşmesi ve nihayet sarkık halinden kurtularak dikleşmesi lâzımdır.»

Sanki bunu bilmek için âlim olmak lâzım!. Sırf fazla satış yapmak için yapılan edepsizlikler. Al bakalım bir daha:

«Ferç dudakları: İç tarafta bulunan pembe renkli büklümlere, küçük dudaklar, dış tarafta deri renginde olan ve kılla örtülü bulunan dudaklara da *büyük dudaklar* denir. Bu iki dudak yağlı ve kıllı bir kabarık halinde «Ferç» i teşkil ederler.

«Gıcıklayıcı bızır: Bu kabarık kadının en ziyade *tenasülî* tenehhühe müsait yeri, hakiki zevk uzvudur. Ve burayı tahriş etmek suretiyle, kadın da kolayca tenasülî teheyyüç hâsule getirmek kabildir.»

«Meme uçları *teheyyüç durağı*dır. Cinsî ihtirasları ve umumiyetle tenasülî hayatları zayıf olan kadınlarda, tam bir heyecan uyandırabilmek için aşk oyununda meme uçla*rının da iştirâk ettirilmesi* icap eder...»

Ne ilmî nasihatler değil mi? Bir cıvık sulu parça daha takdim edelim:

«*Küçük* ferç dudakları cıvarında mihbil fehvasında bulunan guddeler bir nevi luzuci ve kaygan mayı ifraz ederler ki, bu mayi ferç dudakları arasından fışkırır. Diğer taraftan *büyük ferç dudakları* arasındaki cilt guddeleri bir nevi ter ifraz ederek cildi ıslatır. Aynı zamanda (o is olacağında) bızırda kanlar dolarak sertleşir. Bunun gibi ferç fehvasındaki *kehefî* cisimlerde kanla dolar ve sişerek erkek uzvunun tutucu, nemli sıcak bir hale gelir.»

Kaç türlü birleşme şekli olduğu da bu ilmî (!) kitapta ballandırıla *ballandırıla* anlatılmıştır.

İyi iş görebilmek için şöyle yapmak lâzımmış.

Aynı kitaptan şu parçaları, olduğu gibi okuyunuz:

«*Zorluklara* mâni olmak için yapılması gereken şeyler arasında, en mühimi de münasebet vaziyetine, zorluklara mâni olacak bir şekil vermektir. Muhtelif münasebet vaziyet*lerinde bu* gayeyi *elde* etmek için şu vaziyetler tavsiye edilir:

Kadın arka üstü uzanmış olduğu takdirde, butlarını birbirinden uzaklaştırır. Ve dizleri omuzları hizasına gelecek *kadar kaldırırsa*, mihbil methali uzviyetin müsaade ettiği en fazla açıklığı iktisap etmiş olur.

Eğer havsala, vücudun ağırlığı dolayısiyle, yumuşak yatağa daha ziyade *gömülürse*, bu zorluk artmış olur. Zira bu takdirde mihbil fevhası gayet aşağıda, derinde kalır. Kadın bu zorluklara engel olmak için kaba etlerinin altına sert bir yastık *koyarak* derin vaziyetten kurtarıp yükseltmelidir.

Cinsî münasebeti zorluklarını ve ya acıların güçleştirdiği bütün vakalarda erkek ve kadın tenasül uzuvlarını, vazelinle yağlamalıdır.»

Bu allâmenin nasihatlarına biz de bir nasihatle mukabele edelim... Bu kitabı üniversiteye değil, kütüphanelere değil, kerhanenin baş köşe*sine* koymalıdır.

Cinsî münasebetin başlangıcı: Aşk oyunu esnasında tatbik edilen tehyiç uzvun mihbile idhali ve bunun neticesinde erkek uzvunun *nem*li mihbil cildine doğrudan doğruya teması neticesinde, tenasül uzuvları bir nevi yüksek frekans haline irca edilmiş olurlar. Uzuvların şişici kehefi unsurlarında, kızan kanın darbeleri hissedilir. Şişen deriler, can acıtacak derecede gerginleşirler; erkekte husyeler, tohum kanalı ve prostat patlayacakmışcasına hücre ve usarelerle dolar. Kadında ise yumurta kanalları horoz ibiği gibi sertleşmiş ve dikleşmiştir. Ve rahim tekalluse başlamıştır. Sinirler adaleler ve guddeler boşalmak suretiyle hafiflemek, bu tâzip edici vaziyetten kurtulmak isterler.

Erkek uzvunu, kadının mihbil kanalı içinde hareket ettirdiği sırada, uzvun üst kısmı bızırı gittikçe daha fazla tehyiç eder. Uzvun gövdesi mihbil fehvasındaki adale halkasına sürünür. Bir yandaki erkek uzvunun mantar şeklindeki ucu, mihbil kanalının cidarını tarar durur.»

★

Sayıları bütün kadınların yüzde onunu teşkil eden bazı kadınlarda, bekâret halkası o derece elâstikidir ki, ilk temasta yırtılmadan genişler. Böyle kadınlarda, erkek uzvunun *haşefe kısmı ihtiyatla ithal* edildiği takdirde, bekâret halkasına nüfuz eder ve bu halka tarafından bir yaka seklinde ihata edilmiş olur. Kadın, halkanın bu şekilde genişlemesini, ve erkek uzvunun *etrafını ihata* edişini germeden mütevellit bir ıztırap şeklinde hissederse de, bu genişleyiş kendisine şehvet zevki vermekten de hâli kalmaz. Nihayet bu zevk daha galip gelir ve ihata edilmiş olan uzuv, halkayı ne kadar genişletirse, halka da o derece gevşer. Bir kaç dakika sonra uzvu, ihtiyatla iterek, bekâret halkasını yırtmadan *mihbile* ithal etmek kabil olur Erkek uzvu, bu şekilde birkaç defa ithal edilirse, bekâret halkası daha ziyade gevşer. Ve bekâret de kan akmadan izale edilmiş olur.»

Ve ağzını unutmayacak, kaleme gelmiyecek umumhane bilgileri...

Mesullerin şiddetle dikkatini çekeriz. ★

www.ulkunet.com

Teferruat Medeniyeti

Şu medeniyet sözü çıkalı rahatımız bozuldu doğrusu. Nereye varsan, ne yapsan bir medenilik sıkıntısı, adâb-ı muaşeret üzüntüsü. İstediğin gibi giyinemezsin, istediğin gibi yiyip içemezsin!. Hattâ istediğin gibi yürüyemez, konuşamazsın. Meselâ şu pantolon denilen körolasını ütü lemeden giyemezsin!. Giydin mi ona esir oldun gittin. Artık bağdaş kurup oturamazsın. Merdivenden dimdik çıkacaksın. Aksi halde diz yapar! Ya o kolalı yakalar. Mermer gibi... Gırtlağını bir sıktı mı, başını ne sağa çevirebilirsin ne sola!.. Hâsa kara canavar gibi —domuz— başını bir yere çevirmek istersen, kendin de dönmek zorunda kalırsın! Hele o kıravat!.. Halkın medeniyet yuları dediği bu nesne, neye yarar acaba? Bir ziyafete gidersin!. Sofra kurulur. Önüne yemekten çok bir yığın çatal, kaşık, bıcak konur.

Hangi yemeği ne ile yiyeceğini bir türlü bilemezsin!.. Meselâ, sofraya bir kızartma konulmuştur. Bıcakla keseceğim, catalla parçalayacağım, derken insanın canı çıkar.. Suyu, beyaz masa örtüsüne, peçetelere sıçrar. Utanırsın, üzülürsün, bitersin, tükenirsin... Bunun en kolayı en tabiisi ve zevklisi, et parçasını eliyle alıp ağzını sapırtata şapırtata yemektir. Amma böyle yaptığın an, medeniyetten çıktın demek!... Nerede bir sofrava oturup bağdaş kurup kemiklerin iliklerini sora sora, içlerine sindire sindire yemek yiyen, corba icen ecdadımız?. Herkes önüne küçük bir tabak koymuş, tıpkı kediler gibi birbirlerine yan gözle baka baka çatır mıtır - tıkır - mıkır medenice yemek yiyoruz! diye kendimizi aç koyuyoruz!.

Sonra efendim, şu gün aşırı, hattâ her gün traş olmak da ne oluyor!.. Kadınlar gibi yüzümüzü cascavlak bırakıyoruz!. Mademki yüzümüzde kıl çıkıyor. Elbette bir hikmeti var. Yaratan, abes şey yaratmaz!. Onu öyle bırakmak, ecdadımız gibi 15 günde bir berbere düzeltivermek yeter. Ciletler, sabunlar, fırçalar, traş makineleri, pudralar, kremler... Bunlara verilen paralar, kaybedilen kıymetli zamanlarımız.... Hepsine, hepsine yazık!.. Ya kadınlarımızın şu medeniyet hastalığından çektiklerini, başka neden çekerler?.

Zavallılar her an, her gün azab içindedirler. Dar, bir karış ökçeli ayakkaplariyle yürüyebilmek kolay iş midir? Ya o korseler, biçimli, endamlı gözükeceğiz diye, sıkmadık yerlerini bırakmazlar. Ya saçlar!.. Ondüle yaptıracağız diye ne hallere sokulur. Azab melekleri, kabirde bile günahkâr bir insana bu kadar işkence yapmazlar!.. Sonra her zaman kimbilir günde kaç kerre saçlarına muhtelif şekiller vermek, kaş yolmak, kirpiklerin beş altı tanesini bir araya getirip, kirpi dikeni gibi bir hale sokmak... Ya, dudak, göz boyamak gibi işler!.. Bunlara ayrılan bunca zaman?.. Bunca para!... Acaba hangi hayati, zarurî ihtiyacın neticesidir?!. Asrî bir kadının günlük hayatını tetkik edecek olursak, sabahtan akşama kadar zamanının kısmı âzamını aynaların karşısında geçirdiğini görürüz. Her şeyden evvel asrilik - sosyete - modernlik gibi kelimelerle bize giren Avrupa medeniveti, doğru söylemek lâzım gelirse hazır rahatımızı da bozdu... Kimimiz bir pantalonun, kimimiz bir kıravatın esiri. Kimimiz sosvetenin, kimimiz ondülenin esiriyiz.. Şekilperestlik ve teferruat içinde bunalıyoruz. Medeniyet icabı, muaşeret icabı diye ne yaptığımızı bildiğimiz yok! Tabiatı, tabiiliği, hakikî hayatı ve hürriyeti kaybettik!. Millet ve idare demokrasisinden evvel, bir de sekil demokrasisi, yaşayış, hayat demokrasisi lâzım... Bunun için de yine halka dönmemiz icap ediyor. Ecdadımız ne kadar rahat ve sade yasamışlar, ne uzun ömürler sürmüşler. Onları bir düşünelim. Avrupalılar ne yaparlarsa yapsınlar, biz ken dimize, rahatımıza bakalım. Varsın bize bu bakımdan medenî demesinler. İnsanı aynaya, görünüşe, cakete, pantalona, korseye esir eden medeniyeti ben ne yapayım?

Böyle medeniyetin Allah belâsını versin. Amin...

YUNUSUN MEZARI BAŞINDA

(Baştarafı 9 uncuda)

Mal sahibi, mülk sahibi,
Hani bunun ilk sahibi?
Mal da yalan, mülk de yalan,
Var biraz da sen oyalan!»

Sonra ezanlar okundu. Saflar dizildi. Namaza duruldu. Bu toprağın insanları, Yunusun hemşerileri binlerce mümin, topraklara alınlarını koydular. Secdelere vardılar. Din ne büyük kuvvet!. İslâmiyet ne büyük din. 700 yıl evvel din yolunda vürümüs bir insanın etrafını saran kalabalığa imansızlar bir baksınlar.. Millî Mücadeleyi yapan Anadoluyu harekete getiren hangi kuvvettir bir anlasınlar.

Dua, mevlût ve namazlardan sonra, bu civar halkının tabiriyle, aşlar döküldü. Tam o gün 157 koyun 1 sığır ve sürü sürü tavuk, horoz kesildi. Mihalıccık kazasının çalışkan Belediye Reisi Mecit Ertürke soruyorum. Bu kadar adamı nasıl barındırdınız? Nasıl doyuracaksınız?

— Vallahi, olup olup gidiyor, herkes rızkile geliyor!. diyor.

Bir Anadolu cocuğu olan ve Yunusu çok seven Mihalıççık Kaymakamı anlatıyor:

«Su gördüğünüz halkın çoğu, buraya üç gün evvel geldiler. Geceleri ateşler, meşaleler yakıyoruz.. Halk, Yunusun mezarında bekleşiyor. Hele kadınlar sabahlara kadar tesbih çekiyorlar...»

Jandarma komutnaı söylüyor:

«Ben saydırdım, namaza duranlar 41 saftı ve her safta 250 kişi vardı... Ben böyle kalabalık cemaat görmedim.»

Velhasıl o gün Sarıköy, Türkiyenin Kâbesi olmuştu.. Sarı-köyden ayrılasımız yoktu... Naçar ayrıldık ve Yunusu çok sevdiği Allahiyle başbaşa gök kubbenin altında bozkırların ortasında bıraktık.

Nur içinde yatsın.. ★★

TÜRK KÜLTÜR OCAĞI

Ey!.. Kalbi Allah - millet - vatan aşkiyle yanan genç arkadaş! Bütün münevver Türk gençliğini sinesinde barındıran bu ocak, Sana da kolalrını açmış bulunuyor. Bunu ganimet bil, ocağa yazıl!.

(Türk Kültür Ocağının, Hamdullah Suphinin Rum cemaati ile açtığı adı Türk Ocağı ile hiç bir alâkası yoktur. Bu Ocak milliyetçi, münevver Türk gençliğinin ocağıdır.)

Muhabere adresi: P. K. 9. Beyazıt — İstanbul

www.ulkunet.com

Meczub ve Münevver

Aşırı sağ dediğimiz cereyanın temsilcileri kimlerdir? Bir köyde yeni bir tarikat uyduran şeyh bozuntusu meczup; başka bir köyde muska yazan üfürükçü meşzup; Büyük Millet Meclisinde Arapça ezan okuyan meczup. Bütün bu zıpırlar arasında münevver vasfına lâyık tek adam gösterilemez; bunların Türkiyeden üs ve toprak istiyen yabancı bir devletin yararına çalıştıkları da söylenemez..

Aşırı sol dediğimiz cereyanın temsilcileri kimlerdir? Bulgaristana kaçarken vurulan Sabahattin Ali gibi Türk edebiyatı ve kültüründe hizmet görmüş münevverler; Mosko ile Türkiye arasında mekik dokumuş mahkûm olmuş ve şimdi hapiste bulunan — hekim, şair — münevverler; Sovyetler Birliğinde tahsil görmüş ve propaganda metodlarını öğrenip Türkiyede uzun yıllar bir yayın faaliyetinin başına geçmiş münevverler; Ankara ve İstanbul Üniversitelerinde kürsü elde etmiş — Profesör Doçent — münevverler.... Bunları bilerek veya bilmiyerek isteyerek veya istemiyerek olan faaliyetlerinden yabancı ve düşman bir rejimin faydalanmağa kalktığı da herkesçe malûm..

Aşırı sağ dediğimiz cereyanın tehlikesi mezcuplardan, aşırı sol dediğimiz cereyanın tehlikesi münevverlerden geliyor.

Cahil yığın üzerinde meczubun tesiri inkâr edilemez; bir şeyh bozuntusu ve bir üfürükçü peşine bir kasaba halkını takıp sürükleyebilir; Arapça ezan okuyanların peşine takılabilecek mezcup sürüleri de yok değildir; fakat bu zıpırların tesir sahaları mahduttur. Ne yana doğru uzanırsalar münevver efkârın mukavemetine çarparlar. Dünya ölçüsünde bir kültür ve anlayışları olmadığı için bir ihtilâl metodları ve taktikleri yoktur yabancı bir devletten fikir veya direktif almadıkları için davandıkları bir teşkilâtlı kuvvet de yoktur. Bunlara haddini bildirmek zor değildir.

Fakat aşırı ve azgın münevvere fikir yolu ile haddini bildirmenin imkânsızlığı şimdiye kadarki bütün tecrübelerimizle sabittir. Halkın yoksulluğunu ve geçim zorluğunu ortadan kaldıracağını vaadeden bir ideolojinin, bilâkis, mükemmel usul ve tetkiklere dayanan, hesapları ve teşkilâtlı hareket ve tesirlerinin sahası da çok geniştir. Dünya ölçüsünde bir organizmaya bağlı olan bu fikir ve hareketle boğuşmak zordur.

Bizi başında meczupların bulunabilecek mahallî hareketlerden ziyade, başında münevverlerin bulunabileceği dünya ölçüsünde bir yığın kaynaşması düşündürmelidir. Dikkatimizin istikametini şaşırmayalım.

P. S.

Sabahattin Ali Faslı

Dostlarımız soruyor, okuyucularımız soruyor. Sizin, Sabahaddin Ali ile bir dâvanız vardı. Ne oldu?

Anlatalım!. Okuyucular bilirler. Serdengeçti'nin birinci sayısında «Marko paşa kimdir? Marko paşa Savyet üniforması giymiş bir Rus emirberidir.» başlığı altında bir makale neşretmiştik. Bu makalenin S. Ali üzerinde nasıl bir tesir yaptığını beni mahkemeye nasıl verdiğini, İbret gazetesinde muharrir Yalçın Uraz «Komşum S. Ali» başlıklı yazısında şöyle anlatmaktadır:

«O sırada milliyetçi bir genç olan Osman Yüksel (Serdengeçti) adında bir mecmua çıkarmıştı. Bu dergide Dil, Tarih - Coğrafya Fakültesi, H. Âli Yücel hakkında yazdığı bir takım yazılardan dolayı bütün Ankaranın elinde dolaşıyordu. D. T. C. Fakültesi, fakülte kantini için yazılmış bir yazıyı, Fakültenin manevî şahsiyetine hakaret kabul ederek, dâva açmıştı. S. Ali, elindeki Serdengeçti'yi sallayarak, onun da hakkından gelirler, ortada hiçbir şey kalmaz!» demişti.

Sabahaddinin bazı sinsi halleri vardı. Hatırımda kaldığına göre Serdengeçti, Markopaşa için şu mealde bir yazı yazmıştı: «Markopaşa Sovyet üniforması giymiş bir Rus nefe'ridir.»

S. Ali ile bu mevzu üzerinde konuşuyorduk. Diyordu ki: «Osman Yüksel D. T. C. Fakültesi dâvasından nasıl olsa mahkûm olacak. Arkasından Hasan Âli dostumuz kendisini mahkemeye verecek, ondan da bir mahkûmiyet!.. Ben bekliyeceğim, dâva açmıyacağım... O, Sabahaddin Ali dâva açmıyor, diye sevinsin.. Basın Kanunu, basın suçlarından dolayı 6 ay zarfında dâva açmak hakkını veriyor. Ben, mahkemeye bu müddetin hitamında baş vuracağım. Bak sen o zaman Osmanın sevinci nasıl kedere dönecek!. Böylece ona iki türlü ceza tertip etmiş olacağım. S. Ali düşmanlarını yere vurmak için böyle insanî olmıyan seytanî fikirler taşırdı. Hakikaten bir müddet sonra Hasan Âli de Osman Yüksel aleyhine dâva açtı. H Âlinin dâva açacağını, Sabahhaddin Ali nereden bilmişti?!. Hâlâ şaşar dururum!»

Hakikaten hâdiseler İbret gazetesinin yazdığı gibi cereyan etti. S. Ali, beni mahkemeye kanunî müddetin hitamında verdi. Ben o zaman Konya Cezaevinde idim. İstanbul Sekizinci Asliye Ceza Mahkemesi, ifademin alınması için Konyaya yazmış. Beni hapishaneden mahkemeye götürdüler. Hâkimin ısrarına rağmen, ifade vermedim. O adamla yüz yüze gelmek isterim dedim. İstanbula öyle yazıldı. Ben Konya cezaevinden çıktım. Aradan bir hayli zaman geçti. 2 Eylûlde tekrar hapishaneye düştüm. Kâğıtlar, döndü dolaştı, beni Akseki cezaevinde buldu. Akseki, Konya ile Antalya arasında gayet sarp bir yerde kurulmuş, küçük bir dağ kasabasıdır. Kuş uçmaz, kervan geçmez denilen yerlerden!. Posta hayvan; bazen de insan sırtında taşınır. Ben bu kış böyle bir yerde idim. İstanbuldan Akseki C. Savcılığına yazıyorlar: «Osman Yükselin İstanbul Cezaevlerinden birine naklimi» istiyorlar. O kısta kıyamette Kaf dağının arkası gibi bir yerden kollarımda kelepçe, yanımda iki jandarma, beni Sibirya sürgünleri gibi S. Alinin askına sürecekler.... Bereket versin, hem mahkemenin günü geçmiş, hem de Akseki C. Savcılığında tahsisat yokmuş!..

Türk vatandaşlığını kanlı, kirli bir pacavra gibi üzerinden çıkarıp atan, Bulgar sınırında yakında Türkiyeye Ruslarla beraber geleceğiz» diyen, Türk kanunlarına hakaret den S. Alinin ölüsü bile hâlâ himaye görüyor. Savcılık, dâvasına iştirâk ediyor. Ve ısrar ve ihzarla beni İstanbula getirmeğe çalışıyor.

Hem de yazdıklarımız bir hakikat olduktan S. Ali Bulgaristana kaçarken öldürüldükten, veyahut kaçtıktan sonra... Ve hâlâ ben bu vatanı delicesine seven ben, bir sürgün gibi takip olunuyorum.. Mahkemelerden mahkemelere çıkarılıyor, hapishanelerden hapishanelere sürülüyor, sürünüyorum...

S. Aliye ait dâva düşmemiştir.

www.ulkunet.com

Anayasayı Nasıl Çiğnediler ?..

Anayasanın 3 üncü maddesi — Egemenlik, kayitsiz şartsız milletindir.

Halbuki hâkimiyet (egemenlik) halkla hiç bir alâkası olmayan, kayitsiz şartsız C. H. P. nindir.

Madde 9 — Türkiye Millet Meclisi, özel kanuna göre millet tarafından seçilmiş, millet vekillerinden teşekkül eder.

Halbuki şimdiye kadar Mecliste toplanan millet vekilleri, millet tarafında değil, Ankarada seçilir, daha doğrusu tayin edilirdi.

Madde 70 — Kişi dokunulmazlığı ,vicdan hürriyeti, dernek kurmak, toplanma hürriyeti, v.s, v.s..

Nerede? Dokunulmadık yerimizi bırakmadılar. Dernek kurmak, toplanmak.... evet bir kötülük için olursa, meselâ içmek için serbest fakat bir hayır cemiyet toplantısı, mazallah....

Madde 72 — Kanunda yazılı hal ve şekillerden başka türlü hiç bir kimse yakalanamaz ve tutulamaz.

Eski Ankara valisi bizi acaba haftalarca emniyet binasında nasıl tutmuştu?.

Madde 73 — İşkence, eziyet, zor alım ve angarya yasaktır.

Hangi yasak? Ölmeden mezara nasıl konduk? Zincirlere nasıl vurulduk? Aç, susuz nasıl bırakıldık?. Bayılıncaya kadar nasıl döğüldüler? Hayret!.

Madde 75 — Hiç bir kimse felsefi imandan din ve mezhebinden dolayı kınanamaz.

Nerede bu insanlık ve müsamaha. Bizimkiler ellerinden gelse kalplerimizin atışını bile kontrolları altına alacaklardır.

Bugün bile kafamıza gardiyan koymak istiyenler var.Ulusta yazdı lar!. Ya o ecdadımıza, dinimize, mezhebimize resmen ve âlenen yapılan resmî inkilâpçı (!) hareketler. Bu fasıl uzun sürer.

Madde 81 — Postalara verilen kâğıtlar, mektuplar ve her türlü emanetler yetkili sorgu yargıç veya yetkili mahkeme kararı olmadıkça, açılamaz!.

Hele biz Serdengeçtiyi çıkaralı, kaç açılma oldu?. Şu gözler neler gördü? Şu kulaklar neler duydu?.. Postahanelerde mektupları hiç belli etmeden açan küçük ütülere ne diyelim?!.

Madde 83 — Hiç kimse kanunca bağlı olduğu mahkemeden başka bir mahkemeye verilemez ve yollanamaz.

Ankaradaki nümayiş hâdisesini biliyorsunuz. Eğer o bir suç idiyse, mahallinde hallolunması lâzımdı. Bizi İstanbula nasıl sürdüler? Örfi idarenin eline nasıl teslim ettiler. Hâlâ şaşıyorum. Buna Kenan Öner mahkemesine bakan hür vicdanlı, hür irfanlı hâkimlerimizden, Saffet Unan da şaşmıştı.

Bütün bunlara ne demeli? Bu memlekette nizam var kanun var diye bağıranlar böyle kanunları hem de anayasayı bizzat kendileri çiğner lerse, bizim hahlimiz nice olur?.

Serdengeçti'lerin Marşı

Hiç bir şeyden pervâmız yok,
Bize Srdengeçti derler!.
Kimimiz yay, kimimiz ok,
Bize Serdengeçti derler!.

—o—

Ulu Tanrı rehberimiz,
Yurda kurban her birimiz,
Delik, deşik her yerimiz,
Bize Serdengeçti derler!.

—o—

Ufkumuzda şanlı bayrak,
Yürüyoruz şahlanarak,
Hedefimiz: Hakikat, hak,
Bize Serdengeçti derler!.

—o—

Çıksa ecel karşımıza,
Gider bu yol Arş'ımıza,
Kulak verin marşımıza,
Bize Serdengeçti derler!.

—o—

Kör feleğe çatarız biz,
Zulme kafa tutarız biz,
Zindanlarda yatarız biz,
Bize Serdengeçti derler!.

AŞIK FEDAÎ

Senin ardından

(Kenan Önerin ölümü münasebetile)
Gecikmiştir

Senin öldüğünü gazetede şimdi okudum. Her ölünün arkasından söylendiği gibi, «Allah rahmet eylesin, iyi adamdı» beylik cümlesiyle yetinemedim.

Zira sen, beylik, basma kalıp, ismarlama adamlardan değildin. Biz seni mahkeme salonlarında hakla hak olurken, hakkı müdafaa ederken tanıdık. Biz seni halk içinde, halkla meşhur bir toplantıda, adı her tarafa bir peygamber gibi yayılan adam» fa peygamberi gibi yayılan adam» demişti. Şüphesiz sen bir peygamber değildin. Fakat onun yolundan yürüyordun. Bir Hazreti Ömer celâdet ve cesaretiyle ortaya atıldın. Şu garip, şu öksüz vatana bir Ömer adaleti getirmek istiyordun Öner!.. Eğilmedin, bükülmedin!. Yalçın kayalar gibi dimdik durdun!.. Sen partiler kurmana rağmen, parti adamı politika adamı değildin. Partiler senden istifade ettiler. Sen partilerden etmedin. Sen vaziyet adamı, sen siyaset adamı, sen menfaat adamı değildin!.. Sen durup dururken, birdenbire indifa eden yanar dağlar gibi idin. Sesin tâ derinlerden, milletin sinesinden gelirdi. Ecdat ruhlarının sesiydi. Başka kalpler kendi şahsî menfaatleri, ihtirasları için çarparlar! Senin kalbin vatan için çarptı, millet için çarptı, hak için çarptı..

Zamana kötü niyetler, şer kuvvetler hâkimdi. Bunları yenmek için bir yerine bin çarptı Nihayet yoruldu. Ve seni kara topraklara götürdü. Fakat müsterih ol, senin için, senin yürüdüğün, yürüttüğün dâva için çarpan binlerce, on binlerce kalp var... Müsterih ol!. Kabrin nur, yerin cennet olsun!.

Serdengeçti

Kara Kitap

Yaşıyan ve yazan
OSMAN YÜKSEL

Sizi hayretten hayrete, dehşetten dehşete düşürecek olan bu kitap, ilk fırsatta çıkacaktır. Bekleyiniz.

KARA KİTAP! KARA KİTAP

www.ulkunet.com

Mizah sayfamız:

Gülünç

Cumhuriyet dediğün Demokrasi dediğün

Bizim, eski umum müfettiş, şimdi Afyon Valisi bulunan sayın Abidin Özmen, Cumhuriyet bayramında nutuk söylüyormuş. «Cumhuriyet şöyle bir idaredir, böyle bir idaredir» demiş. Bir haylı saymış dökmüş!. Fakat karşısındakiler bu sözlerden bir şey anlayamamışlar. O zaman sayın valimiz de: «Velhasıl demiş, Cumhuriyet dediğün öyle bir şey ki dadundan yenmez!»

Onun dediği gibi, biz de şu demokrasi denilen şeyi bir türlü anlayamadık! Kimi seçim diyor, kimi geçim diyor, kimi açım diyor! Bu da Cumhuriyet gibi dadından yenmez bir nesne olacak galiba!.. Biz bu yeni dünya meyvasından bir tadalım dedik, doğru hapishaneyi boyladık.. Ağzımızın tadını aldık!.

Çömezlerin resmi geçidi:

B. Çömezlerinin resmigeçidi

Ankarada bir dâvaya bakılıyor. Bu dâva üç öğretim üyesinin muhakemesi diye meşhur oldu. Vaktiyle aynı mahkemede şahit olarak biz de dinlenmiştik. Şimdi sayın üyeler, sanıklar, bize karşı yamaklarını müdafaa şahihdi olarak dinletiyorlar.. Bu satırları mahkeme hakkında her hangi bir fikir serdetmek için yazmıyoruz. Yalnız Ankara mahkemesinde resmi geçit yapan bu B. Çömezleri, ikide bir mevzudan ayrılarak, hiç de münasebeti olmadan bizim adımızı dile doluyorlar. Hele bunlardan bir tanesi, L.Öztaban, benim hakkımda neler dememiş, neler! Ulus'da okudum: «Osman Yüksel kızlardan nefret ederdi. Dejenere idi, Evinde mevlût okuturdu. Fakülteye sırf diploma almak için gelmişti.» Bunu söyliyenin kim olduğunu derhal anlamıştım. Bu zavallı, hiçbir yerde tutunamayarak ölen İngiliz edebiyatı Prof. Saffet Hanımın gölgesinde Fakülteye sığınmıştı. Kuş kadar bir beyni vardı zavallının!. Dünyaya kız geleceğine, kazara erkek olarak gelmiş, zenne yapılı, zenne mizaçlı bu oğlancağızın ifadesi, beni bir hayli güldürdü.

Ben kızlara hakaret edermişim. Ben bir fikir ve kanaat adamıyım. O zamanda münevver fahişelerle aram iyi değildi. Sonra, evimde mevlût okuturmuşum, Bu da ayrı bir suç oluyor. Okuturum ya... Ya kendileri gibi içip içip akşamları karılı erkekli Volga türküleri söyliyecek, Slav dansları yapacak, geceleri de çamaşırlarını yıkayan asker ailelerinin ırzlarına geçecek değildim ya! Bütün bunlar bir tarafa. Bana: «Fakülteye sırf diploma almak için gelmişti.» demiş. Hakikat şu ki: Kendileri diploma almak için ne lâzımsa yaptılar, ben de almamak için ne lâzımsa yaptım. Netice meydanda! Kendi diplomalı ,ben diplomasızım. Çok acı, çok garip şeyler: Mahkeme ciddî ciddî namusun, vicdanın üzerine, yemin eder misin? diyor. Onlar da içlerinden kıs kıs gülerek yemin ediyorlar. Hangi namus!.. Hangi vicdan!.. Hangi yemin yahu?. Marks'ın kitabında böyle bir şey var mı?

H. Bayur ve F. R.

Epey oldu. Millet partisi şefi ile İllet Partisi şefi F. R. kapışmışlardı. Bayur, Atatürkün ölümüne kadar hes şeyin yolunda gittiğini iddia ediyor, bu bapta misaller veriyordu. F. R. bilâkis Atatürk zamanında vurgunculuğun daha çok olduğunu isbat ediyordu.

Misal verdiklerine göre her ikisine de inanmak lâzım. İyisi mi silip baştan yapmalı.

Namuslu olmaktan korkan cemiyet

Bir hayli oluyor. Gazeteler «Antalyada yaşlı kadınlar arasında çarşafa bürünmek, moda haline geldi.. Bu cereyan genç kızlara da sirayet edeceğinden korkulmaktadır.» diye yazıyordu. Bu fikri benimseyenlere, bu haberi verenlere basan ve yayanlara soruyoruz: Korktuğunuz şey ne dir?. Taun salgını mı var? Frengi salgını mı?.. Günden güne cinayetler hiyanetler artıyor. Ahlâk bozuluyor. Fuhuş artıyor. Milletin istikbali istiklâli tehlikede.. Bu efendiler bundan korkmuyorlar da, bir kaç koca karının örtündüğü çarşaftan mı korkuyorlar? Ahlâksız, edebsiz cemiyet bilirdik ama, ahlâktan, iffetten hâyadan korkan cemiyeti ne görmüştük, ne de duymuştuk. Bu efendiler merak etmesinler: Ben 15 gün evvel Antalyadan geçtim. Bir tane dahi çarşaflı kadına rastlamadım.

Kaplan ve Pars

Bizim Serdengeçti ile bir arkadaşı Ankarada Orman Çiftliğindeki hayvanat bahçesini geziyorlardı.

Arkadaşı, Serdengeçtiye sordu:

— Bizim memlekette Kaplan ve Pars mevcut olduğu halde, bu bahçeye neye getirmemişler?

Serdengeçti, şu cevabı verdi:

— Onlar Mecliste...

Hamdullah Suphi ve Türk Ocakları

10 Mayısta Hamdullah Suphi, babasının konağında adı Türk Ocakları olan bir ocak açtı. Üstad açılış töreninde uzun bir hitabede bulundu... Hesap ettim: Hamdullah Suphi, hitabesinde %3 Türk, %7 Müslüman %40 Rum, %30 Ermeni, %10 Bulgar %10Yahudi konuştu. Onun için biz bu ocağın adına Ekalliyetler ocağı dedik...

Ezrail Partisi

İki sene evvel İncedayı, Eskişehirde söylediği bir nutukta: «Demokrat parti henüz çocuktur. Bir çocuğa iktidarı nasıl teslim edebiliriz.» demişti.

Bu hâdiseden sonra iktidarın kodamanları, aynı mânaya gelen sözler sarfettiler. «Bu millet bizim vasiliğimize daha 20 - 25 sene muhtaçtır.» dediler. Ben hesap ettim. Halk Partisi ileri gelenlerinin hemen hepsi 20 - 25 sene sonra tebdili makam edecekler. Anlaşıldı.. Bu iş kaydi hayat şartiyle.... Bu ne saltanat yahu, tam 25 sene oldu!. Abdülhamid müstesna, hiç bir Osmanlı

www.ulkunet.com

Hakikatler

Padişahı böyle saltanat sürmedi. İktidarı ele alabilmek için, demek Azrail Partisine lüzum var. Ancak onların hakkından bu Parti gelecek.

Din İşleri Bakanımız ve Athenegoras

Rum Ortodoks kilisesi baş papazının Türkiyede nasıl karşılandığı malûmunuzdur. Bu hâdiseden iki gün sonra Baş papazın, sayın Din İşleri Başkanımızla bir arada resimleri çıkmıştı. Bunu gören bir vatandaş:

— Çok şükür! dedi. Baş papazın sayesinde Din İşleri Reisimizin resmini bir defa olsun gazetede gördük.

Şehzadeler gitti, Şefzadeler geldi

Ben o zaman cezaevinde idim.. 15/9/948 tarihli Ulus gazetesinde şöyle bir yazı okumuştum. «Cumhur Başkanımızın ikinci oğulları, tahsil için Amerikaya gittiler.»

Hep biliriz ki, Birinci Murat, İkinci Mehmet, Üçüncü Selim gibi tâbirler, padişahlar için kullanılır.. Saltanat düşmanı Halk Partisi ve onun gazetesi olan Ulus, bir saltanat ağziyle Cumhur Başkanımızın küçük oğlu diyeceğine, ikinci oğulları diyor. Bunu okuyunca içimden gayrı ihtiyarî, fıkranın başındaki sözü söyledim. Şehzadeler gitti... Şefzadeler geldi!.

Kubbesi habbe olan kahraman

1944 de Ankarada vukua gelen millî feveranda, emniyete alınmıştık. Milliyetçilerin dâvasını meşhur avukat Hamit Şevket İnce almıştı ve bizim arkadaşlara «Siz bana bir habbe getirin, ben onu kubbe yapayım. Çünkü ben de Türkçüyüm eski bir ocakcıyım.» demişti.

Bir de ne görelim. Kahramanımızı sıkıştırmışlar, tam mahkeme günü caydı!. Şimdiki D. P. pehlivanı: «Ben Atatürk Türkçüsüyüm, altı oka sadıkım,» diyerek Ulusa beyannatta bulundu. Biz de bu döneklik karşısında şaşırdık, kaldık.. Ankara emniyet müdürlüğünün odalarından birindeyiz. Yanımda Cemal Oğuz ve diğer mevkuf arkadaşlar var.

Cemal, eline bir kalem aldı, şu hicviyeyi yazdı:

Sarmışken gönülleri bay İncenin gür sesi,
Neden sonra bilinmez birden düştü maskesi.
Sütlü sütlü melerken Meydan-ı hamiyette,
Birdenbire üstadın habbe oldu kubbesi.

— Ulan Cemal! dedim. Akıl denilen şeyden sende bir damlacık olsun yok amma, bu güzel kaçtı.. «Bir denbire üstadın habe oldu kubbesi» bu çok güzel..

Af, lâf mı oldu?!

100,000 mahkum ve onunla ilgili bir milyondan fazla insan, hemen hemen bütün Türk efkârı umumiyesi yıllardır af bekliyor. Ha bu bayramda, ha şu bayramda diye...

Rüyalar hep affa yorulur. Haberler, gazeteler hep af yazar. Yılba şı gelir, af var... olmaz!. 23 nisan beklenir... 23 nisan gelir.. olmaz!. 30 ağus tos beklenir... olmaz!. Cumhuriyet Bayramı gelir, yine olmaz!..

Ümitler, beklemeler, gelecek seneye devredilir... Yine olmaz!. Yine olmaz!... Konya cezaevinde 30 senelik, yaşını başını almış mahkûmlar vardı. Ellerine bir müddet kâğıdı vermişler. Bu kâğıda göre, bazıları 1969, bazıları 1977 yıllarının bilmem hangi ayında çıkacaklar!. Bana acı acı gülerek şöyle derlerdi: «Efendi, bizi ya bir af temizler, yahut bir ölüm!..» Ben de: «İyi ya!.. derdim. 25 - 30 sene daha yaşıyacağınıza ait elinizde beratınız var. Bu tarihten evvel Azrail gelirse, kâğıdınızı gösterin!.»

Yine aynı cezaevinde Karabağlı Mehmet Ağa adında, yaşlıca bir adam vardı. Benim yanıma çok gelir giderdi. Kendisini oğlu ile torunu ziyaret ederdi. Bana oğlunun kucağındaki küçücük torununu göstererek: «Bak! derdi. Bu küçük torunun babası da böyleyken, hapishaneye gelirdi. O büyüdü, evlendi. Şimdi oğluyla birlikte beni ziyarete geliyor.. Yıllar geçiyor, nesiller değişiyor... Ben hâlâ hapishanedeyim!» Bunlar gülünç hakikatler değil, acı hakikatlerdir. Sonra nice nice suçsuz adamlar da var.. Hatâ yapmaz insan olmaz!.. Umumî bir affa lüzum var mı yok mu, münakaşası bile abes!. Öyle bir var ki: Şiddetle, bilâmünakaşa... Bunun böyle olduğunu ancak biz biliriz. Sandalyalarında oturan sayın baylar değil!.. Af, lâf olmamalı, hakikat olmalı!. Bunu büyük Türk milleti istiyor. Milletvekilleri milletin isteğini yerine getirmiye mecburdurlar.

Baharda kızaran yaprak

Ankarada bir yaprak açmış. Hiç te Anadolunun bozkırın yaprağından değil! Ağacının kökü başka yerde, yabancı topraklarda olsa gerek... Daha güz gelmeden kızarmış. Belediyenin haberi ola!.. Doğru süprüntü küfesine....

Korkunç bir mukayese

Mersin ve Adanadaki fabrikalara Bolşevik beyannamesi asanlar, fabrikaları ateşliyenler, gazetlerde okudum. Üç buçuk ay hapse mahkûm olmuşlar. Aynı Cumhuriyet kanunları, bizi bir fakültede bolşevik propagandası var, fuhuş var diye yazdığımız için 6 ay 2 güne mahkûm ettiler. Hem de söylediklerimiz yazdıklarımız birer hakikat olarak anlaşıldıktan sonra... Hikmetinden sual olunmaz!.. Hükûmetimiz, Devletimiz milliyetcidir. Komünizmle mücadele ediyor!

Allah nazardan saklasın.

MEHDİ ÇIKIYOR!

MEHDİ ÇIKIYOR!

MEHDİ ÇIKIYOR!

www.ulkunet.com

Mehdi Çıkıyor!..

Mehdi çıkıyor!. O, Serdengeçtinin sağ koludur. Ondan daha ateşli ondan daha pervasız çıkacak. MEHDİ şimdiye kadar görülmemiş bir cüret ve cesaretle bütün kötülüklerin üzerine kendini helâk edercesine dolu dizgin yürüyecek. O, karanlıklardan geliyor. Nur saçmak için geliyor. Gözü haktan ve hakikatten başka bir şey görmüyor.. Yaradana sığınarak yakında çıkıyor. MEHDİ ÇIKIYOR..

Devrimize Kaside

Hak uğruna kavrulmada binlerce ciğerler
Post kavgasıdır hep oturup milleti yerler.
Hep kendine yontmakta o kenskince keser
Millet malı bitmez ve tükenmez buna derler.
Çaldıkça çalarlar, yine çaldıkça söverler.
«Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh»
Göster bize son adlini yâ Hazreti ALLAH!.
Bel bağlayacak kalmadı bir nebze haytta,
Sen aşkını, vicdanını bir akçaya satta
İstersen eğer gönlünü günlerce rahatta
Bir kudreti inkâr ediyorsan yine hattâ
Millet ne demektir yine sen zevkine bak ta,
«Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh»
Göster bize son adlini yâ Hazreti ALLAH!.
Çiğnettik hayasızca yeter din-i mübîni
Bir akçaya satmak mı hüneraşk-ı güzîni
Göster bana dünyada Hakîkî bir emîni
Bilmem ki neden duymuyoruz bunma emnîni
Eller ne bilir bizdeki bin derd-i derûni
«Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh»
Göster bize son adlini yâ Hazreti ALLAH!.
Hep yerli malından dokunan bezlerimiz var,
ALLAH bize şahit ki bugün rehberimiz var.
Dünyada görür hem de bakar gözlerimiz var
Bin vâd ile cepler kazıyan sözlerimiz var,
Bitmez yedi eylûl gibi çok tezlerimiz var!
«Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh»
Göster bize son adlini yâ Hazreti ALLAH!.
Türk köylüsü yurdun bu, mümessilleri derler,
Bir parça coşarsan sana bir serseri derler.
Yükseklere çıkmış, havalanmış seri derler,
Allahı seversen yine softa, geri derler,
Dünyada bulunmaz delidir benzeri derler.
«Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh»
Göster bize son adlini yâ Hazreti ALLAH!.
Herkesze bugün başka hayatın tadı şimdi,
Hükmüyle nümâyan yine hâkim = Kadı şimdi
Hak uğruna dünyada neler olmadı şimdi
Zillet dolu dünyanın asırlık adı şimdi
Feryadıma bir ses verecek kalmadı şimdi:
«Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh»
Göster bize son adlini yâ Hazreti ALLAH!.

Yüksek Ziraat Enstitüsü **Azmi GÜLAHMETOĞLU**

Muhterem Bayilerimiz, Dostlarımız, Okuyucularımız !..

Geçen sene kışı Konya Cezaevinde, bu sene güzü ve kışı akseki cezaevinde geçirdik. Serdengeçti 9 hattâ 10 aydır çıkmıyor. 9 ayda bir insan meydana gelir. Biz, bu müddet zarfında bir sayı dahi çıkaramadık! Beni hapisten çıkarmanız elinizde değil. Fakat Serdengeçti'yi çıkarmak elinizde.

Bayilerimiz: Hesabımızı çabuk görün. Şimdilik dışarda-yız. Biraz iş yapalım.

Dostlarımız, okuyucularımız: Abone olun, abone bulun!.. Bizi bu dertten, parasızlık derdinden kurtarın. Bazı dostlarımız, genç arkadaşlarımız, biz hapishanede iken mektuplar yazdılar, yazılar gönderdiler. Sağolun!. Sağolunuz. İsimleriniz hâfızamızda, sevgilerimiz kalplerimizdedir. Genç arkadaşlarımızın şiirlerini, yazılarını ilk fırsatta neşredeceğiz.

Bu sefer İstanbulda Serdengeçtik... Fakat esas yerimiz Ankaradır. Ankara, yalnız hükûmetin değil, Serdengeçtilern de merkezidir... Biz bir hayal peşinde koşmuyoruz::: Maceraperest de değiliz. Hak ve hakikat yolundayız. Ulu peygamber: «Hakikat karşısında susan sessiz, şeytandır» buyuruyor. Biz şeytan değiliz, İnsanız!. İslâmız!.. Yaptığımız şey, bir kahramanlık da değildir. Tanrının buyruğu ve Peygamberin bir sözünü yerine getirmekten ibarettir.

Hepinizi sevgi ve saygılarla selâmlarız.

SERDENGEÇTİ

DİKKAT — Bazı okuyucularımız Serdengeçtinin geçmiş sayılarını nereden ve nasıl tedarik edebiliriz diye soruyorlar. 150 kuruşluk pulla muhabere adresimize müracaat ediniz.

—o—

BAYİLERİMİZE: Serdengeçti, bu sefer İstanbulda çıktı. Fakat adresimizde bir edğişiklik yok. Mecmuaları bir umumî bayie de devretmiş değiliz. Eskisi gibi doğrudan doğruya siz bize, biz size bağlıyız.

—o—

ABONELERİMİZE: Altı aylık abonelerimiz bu sayıda tamamlanıyor. Yenilemeleri temenni olunur. 150 kuruş pul daha.

—o—

DİKKAT: Mektup para v.s göndermek istiyenler idarehanemize göndermesinler. Çünkü idarehanemiz evsizlik, yersızlik yüzünden daima değişiyor.. Yegâne değişmez, sağlam adresimiz, Posta Kutumuzdur.. **P. K. 353 ANKARA**

ABONE ŞARTLARI:
Sayı hesabiledir.
6 sayısı 150 Krş.
12 sayısı 300 Krş.

Sahibi ve Neşriyat Müdürü
Osman Yüksel

Muhabere ve havale adresi
SERDENGEÇTİ. P. K. 353 Ankara
İdarehane: **HİSAR**
Demirfırka Mah. Kadife Sokak
No. 4 ANKARA

Dizildiği yer: M. Sıralar Matbaası — Fiyatı: 30 kuruş — Basıldığı yer: Alkaya Matbaası

www.ulkunet.com
ÜLKÜnet
kün tuğ bolgıl kök kurıkan